

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6622204811
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6622204811.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o, so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XXXXXX XXXX, bytom C., o zaplatenie 564,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 16Csp/137/2022-148 zo dňa 4. septembra 2023 v znení opravného uznesenia č. k. 16Csp/137/2022-183 zo dňa 25. marca 2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 16Csp/137/2022-148 zo dňa 04. 09. 2023 v znení opravného uznesenia č. k. 16Csp/137/2022-183 zo dňa 25. 03. 2024 p o t v r d z u j e.

II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 564,- eur s príslušenstvom, z titulu zmluvy o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúctu, uzavretej medzi bankou (D. E.) ako pôvodným veriteľom a žalovanou ako dlžníkom dňa 22. septembra 2005, na základe ktorej veriteľ žalovanej poskytol revolvingový úver vo forme povoleného prečerpania (ďalej len „zmluva o úvere“). Žalobca v konaní vystupuje ako právny nástupca banky z titulu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13. novembra 2022. Žalobca sa v konaní bránil tvrdením, že na posudzovaný prípad nie je možné aplikovať ust. § 565 ani § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko k ukončeniu zmluvného vzťahu došlo na základe výzvy na zaplatenie zo dňa 20. apríla 2020, v ktorej vyhlásil veriteľ záväzok za okamžite splatný (ďalej len „oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“). Taktiež argumentoval, že pôvodný veriteľ dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá. Podľa žalobcu obe výzvy pôvodného veriteľa, t. j. výzvu zo dňa 20. marca 2020 označenú ako „upomienka“ (ďalej len „výzva na zaplatenie“) a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, možno bez pochyb považovať za relevantné výzvy banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

1.2 Súd prvej inštancie v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka skúmal, či došlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky a dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nedošlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky z banky na žalobcu pre nedodržanie ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Súd prvej inštancie v tomto smere uviedol, že mal za preukázané, že žalovaná bola v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok v omeškaní so splácaním svojho peňažného záväzku voči banke viac ako 90 dní. Avšak podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022, v ktorom bolo odkazované na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022, obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v spore nepreukázal, že by pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky zaslal výlučnú a samostatnú písomnú výzvu žalovanej, že je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Súd prvej inštancie totožne, ako citovaná judikatúra najvyšších súdnych autorít, nesúhlasil so záverom, že za takúto výzvu je možné považovať oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Primárne je totiž jeho predmetom oznámenie o zosplatnení dlhu ako takého. Len sekundárne v ňom bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlhu. Predmetné oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru nemohlo u žalovanej ako spotrebiteľa evokovať možnosť postúpenia pohľadávky na tretí subjekt, a tým pádom aj prelomenie ochrany bankového tajomstva. Z toho dôvodu súd prvej inštancie považoval postúpenie žalovanej pohľadávky z banky na žalobcu za neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom). Z neplatného právneho úkonu nemohli nastať právne účinky s tým spojené. Žalobca tak nebol v spore nositeľom hmotnoprávneho nároku zo zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie preto žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol.

1.3 Súd prvej inštancie dodal, že za určitých okolností by mohol pristúpiť k odklonu od citovanej judikatúry najvyšších súdnych autorít, a to za predpokladu, ak by v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bola jednoznačne uvedená možnosť banky postúpiť pohľadávku na tretie osoby v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách. To však v danej veci nebolo splnené. Pokiaľ žalobca citoval judikatúru súdov vo svojich prednesoch, tá už nie je aktuálna. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022 došlo k zmene judikatúry, pričom žalobca v spore nedoložil inú „novšiu“ judikatúru najvyšších súdnych autorít. Účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti, ale nový právny názor je potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania.

1.4 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP podľa úspechu vo veci. Žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu, pretože súd žalobu zamietol. Z dôvodu, že z obsahu spisu súd nezistil žiadne trovy konania žalovanej, rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca (ďalej aj len ako „odvolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP, pričom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Žalobca v odvolaní rozporoval záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru nemožno považovať za výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Bol názoru, že v konaní preukázal splnenie podmienok podľa predmetného ustanovenia zákona. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie si predmetné ustanovenie nesprávne vyložil, ak tvrdil, že výzva banky musí predstavovať výlučnú a samostatnú výzvu banky na zaplatenie dlhu a nemožno ju stotožňovať s výzvou na zaplatenie (obsiahnutej v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru). Dodal, že v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách postačuje na účinné postúpenie pohľadávky kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to vyzvať dlžníka na splnenie čo i len časti jeho peňažného záväzku a aby bol dlžník v omeškaní so splatením čo i len časti peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní. Žalobca zdôraznil, že za výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno považovať aj výzvu na zaplatenie zo dňa 20. marca 2020, ktorou pôvodný veriteľ vyzval žalovanú na úhradu dlhu. Žalobca poznamenal, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu banky bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Z uvedených dôvodov považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná nevyjadrila i napriek tomu, že jej na to bol vytvorený procesný priestor.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou, (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením

§ 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok okresného súdu vo výroku I. a II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „Zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania (§ 191 CSP) v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vec po právnej stránke správne posúdil a svoje závery aj v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP v dostatočnej miere odôvodnil. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Odvolací súd uvádza, že odvolateľ v podanom odvolaní vo vzťahu k meritu veci neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé priviesť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (vo veci samej). Nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohli bez svojej viny byť prezentované v prvoinštančnom konaní. Z uvedeného dôvodu tak v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávania zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s § 366 CSP). Na základe vyššie uvedeného je odvolací súd názoru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (I.) a v závislom výroku (II.) o trovách konania ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozsudku sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje, pričom k relevantným námietkam odvolateľa v podanom odvolaní v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP uvádza nasledovné.

9. Procesná obrana žalobcu v odvolaní bola založená na tvrdení, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď dospel k záveru, že musí byť preukázaná samostatná a osobitná výzva banky. Dodal, že za výzvu banky možno okrem iného považovať i oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru.

10. Odvolací súd na úvod konštatuje, že aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním tvrdené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej - existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej - existencie tvrdených povinností na strane žalovaného,

je imanentnou súčasťou súdneho konania a súd je povinný skúmať ju z úradnej povinnosti v ktoromkoľvek štádiu konania (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009, sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. októbra 2021).

11. Súd prvej inštancie sa tak správne v konaní zamerá predovšetkým na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, najmä s ohľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi stranami sporu, v nadväznosti na potrebu poskytnutia osobitnej ochrany spotrebiteľovi v spore s dodávateľom a súd prvej inštancie správne zamerá pozornosť na vysporiadanie sa s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej by súd mohol konštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovanej, ako spotrebiteľovi, domáha. V spotrebiteľských vzťahoch pri konštatovaní platnosti či neplatnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na ďalší subjekt, je nutné okrem všeobecných ustanovení § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka zohľadniť aj osobitnú právnu úpravu, ktorá na daný právny vzťah dopadá.

12. Jednu z osobitných právnych úprav dotýkajúc sa postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského vzťahu predstavuje Zákon o bankách. Predmetná právna úprava pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (osobitná písomná výzva banky klientovi a relevantná doba omeškania dlžníka aj napriek písomnej výzve banky). Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle hmotného práva a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva (uvedenú skutočnosť odvolací súd konštatuje len pre úplnosť a vzhľadom na označenie 14. časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách ako OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO, v ktorej je obsiahnuté aj zákonného ustanovenia § 92 ods. 8), ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale priamo stanovuje hmotnoprávne podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o „lex specialis“ vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávok (§ 524 a nasl.. Občianskeho zákonníka). Takémuto záveru nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („môže banka alebo pobočka zahraničnej banky pohľadávku postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti Zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje osobitné podmienky, za ktorých môže banka, a to aj bez súhlasu klienta postúpiť pohľadávku na inú osobu, čo výkladom „a contrario“ znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka platne postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Odvolací súd v súvislosti s takýmto záverom poznamenáva, že takýto výklad predmetného zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách zodpovedá judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý práve za účelom zjednotenia výkladu tohto ustanovenia v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 jednoznačne konštatoval, že „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Zhodne aj vo svojom ďalšom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 16. júla 2018 Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil právnu vetu: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“

13. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané naplnenie podmienky platnosti postúpenia pohľadávky v intencii ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď výzva na zaplatenie a ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru podľa názoru súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavku osobitnej výzvy banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, s dôrazom na právny výklad ustanovenia § 92 ods. 8 predmetného zákona podaný Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022, sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022.

14. Odvolací súd konštatuje, že z právnej úpravy ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj vychádzajúc z teleologického výkladu tohto zákonného ustanovenia, sledujúc účel a zmysel tejto právnej úpravy, vyplýva, že pred samotným postúpením pohľadávky banky na iný subjekt zákonná úprava vyžaduje osobitnú a samostatnú písomnú výzvu banky, v ktorej banka v relevantnej časovej súvislosti pred samotným uskutočnením postúpenia pohľadávky klienta na iný subjekt vyzve tohto klienta na eventuálne zaplatenie a splnenie si zameškaného záväzku voči banke s upozornením, že v súlade s dikciou ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta. Práve s prihliadnutím na sledovaný účel a cieľ tejto právnej úpravy - a to je poskytnúť ochranu klientom banky v tom zmysle, že po upozornení na možnosť postúpenia pohľadávky aj bez jeho súhlasu na iný subjekt a na základe vyčíslenia konkrétnej výšky pohľadávky, má klient reálnu možnosť účinne zabrániť postúpeniu pohľadávky a to tým, že svoj dlh voči banke dodatočne uhradí. Klientovi banky sa uvedeným spôsobom poskytuje dostatočný informačný a časový priestor na to, aby mohol predísť, resp. zvrátiť tak závažný právny následok, akým je postúpenie pohľadávky bankového subjektu na nebankový subjekt. Uvedený výklad zodpovedá okrem iného aj označeniu 14. časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO. Práve takouto formou je ochrana klientov účinne, nielen fiktívne, zabezpečená.

15. S poukazom na vyššie uvedené hodnotí odvolací súd námietku žalobcu, ktorý tvrdil, že za kvalifikovanú výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno považovať nie len výzvu na zaplatenie ale aj oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru ako nedôvodnú.

16. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu výzvy na zaplatenie síce sekundárne vyplýva, že žalovaná je v omeškaní so splácaním pohľadávky a vyzvaná na zaplatenie sumy 20,55 eur (vyčíslenú k 20. marcu 2020) s upozornením na právo banky vypovedať zmluvu o bežnom účte, avšak primárne bolo jej obsahom upozornenie na aktiváciu zmluvných podmienok zmluvy o bežnom účte a dodatku k zmluve. Z oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru síce sekundárne vyplýva, že žalovaná je v omeškaní so splácaním pohľadávky, avšak primárne bolo jeho predmetom vyhlásenie dlhu za okamžite splatný s výzvou na úhradu sumy 537,10 eur a vypovedanie zmluvy o bežnom účte. Ani výzva na zaplatenie, ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru neobsahuje dostatočné poučenie pre dlžníka o riziku postúpenia bankovej pohľadávky tretiemu subjektu v prípade neuhradenia dlžnej sumy. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s právnou úvahou súdu prvej inštancie vyjadrenú v bode 1.3 odôvodnenia tohto rozsudku, v zmysle ktorej by sa za situácie, že by niektorá výzva na zaplatenie vyčísleného dlhu obsiahnutá, napr. vo výzve pred zosplatením alebo v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, v sebe obsahovala jednoznačné poučenie o možnosti banky postúpiť pohľadávku na tretie osoby v súlade s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, mohlo uvažovať o odklone od striktnej požiadavky osobitnej a samostatnej výzvy banky, čo však v danom prípade splnené nebolo.

17. Odvolací súd zdôrazňuje, že vychádzajúc z teleologického výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách, skrz spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere a z dôvodu, aby ochrana klienta bola nielen fiktívna, ale skutočne reálne zabezpečená, potom neobstojí argument žalobcu, ktorý považuje výzvu na zaplatenie alebo oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru za výzvu banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022 a sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022)

18. Žalobca sa v podanom odvolaní bránil s odkazom na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 8Cdo/169/2020, ktorým mienil preukázať správnosť svojich tvrdení. K tejto forme procesnej obrany žalobcu odvolací súd uvádza, že v rámci rozhodovacej praxe dovolacieho súdu prevažuje právny názor, podľa ktorého obsah ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyžaduje výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky. Z hľadiska komparácie vyššie uvedených rozhodnutí dovolacieho súdu s rozhodnutím dovolacieho súdu pod sp. zn. 8Cdo/169/2020 zo dňa 27. januára 2022, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné vychádzať z prevažujúceho a neskoršieho právneho názoru dovolacieho súdu vyjadreného v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/266/2020, sp. zn. 4Cdo/75/2020. Preto, ak súd prvej inštancie vychádzal z uvedenej premisy vyjadrenej v odkazovaných rozhodnutiach dovolacieho súdu, nemožno jeho rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 2 ods. 2 CSP. Uvedená forma procesnej obrany žalobcu je v tomto smere nedôvodná.

19. Odvolací súd poznamenáva, že mu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27. septembra 2023, ktoré sa odchyľilo od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022, sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022, a v ktorom prijal najvyšší súd opozitný právny názor, podľa ktorého ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyžaduje výlučnú a samostatnú výzvu banky, s poučením o riziku postúpenia pohľadávky. Odvolací súd poznamenáva, že vyjadrený právny názor najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27. septembra 2023 je v jednoznačnom protiklade s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreného v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022 a sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022.

20. V tomto smere je potrebné uviesť, že ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo v rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo dňa 6. marca 2017, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 115/2020). Odvolací súd poznamenáva, že výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne v skutkovo analogických veciach, je v zásade súčasťou každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (m. m. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 51/2014). Na to logicky reflektuje aj súdna prax najvyšších súdnych autorít, ktorá sa tak môže postupom času meniť a vyvíjať - zjednocovať, práve v nadväznosti na výskyt protichodných rozhodnutí. Takémuto vývoju, resp. zmene rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít nepodliehajú len nepublikované rozhodnutia ale aj rozhodnutia, ktoré už boli publikované v zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu, resp. také rozhodnutia, ktoré sa subsumujú pod ustálenú rozhodovaciu prax.

21. V aspekte kontradikcie názorov dovolacieho súdu vyjadrených v rozhodnutiach sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27. septembra 2023, sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022, sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022, je potrebné uviesť, že favorizácia inej právoplatne skončenej veci nemá v podmienkach Slovenskej republiky všeobecnú (precedenčnú) záväznosť, a v nepublikovanej podobe v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky nemá ani faktickú „záväznosť“ pre iné - podobné prípady prejednávané súdmi, i keď v zložitých prípadoch (hard case) ju možno ako odkazovú metódu (stare decisis) používať pri odôvodňovaní súdnych rozhodnutí (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/136/2013 zo dňa 14. mája 2014).

22. Za vyššie uvedeného stavu tak podľa názoru odvolacieho súdu existuje možnosť, aby všeobecný súd nereflektoval právne závery najvyššieho súdu s tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s konkrétnym rozhodnutím najvyššieho súdu zmysluplný právny dialóg (porovnaj napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS/564/2012 zo dňa 29. mája 2013), o to viac, ak sa jedná len o jednotlivé a nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu v právnej otázke, ktorá nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu jednotne riešená.

23. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že mu nie je známa skutočnosť, že by právny názor na otázku, „či výzva banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyžaduje výlučnú a samostatnú výzvu banky, s poučením pre dlžníka o riziku postúpenia bankovej pohľadávky na tretí subjekt“, bol judikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Navyše ani žiadne z vyššie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu nebolo doposiaľ publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Vyššie uvedená právna otázka nie je v súčasnosti na úrovni najvyššieho súdu ani len jednotne riešená. Z uvedeného vyplýva, že predmetná otázka nebola doposiaľ zo strany najvyššieho súdu judikatúrne zodpovedaná a ani jednotne riešená spôsobom, ktorý by bolo možné subsumovať pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe.

24. Odvolací súd, s poukazom na už vyššie uvedené dôvody, sa tak v otázke povahy výzvy banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách pridrižiava názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreného v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/266/2020, sp. zn. 4Cdo/75/2020

a v tomto smere vyjadruje na podporu svojho záveru myšlienku, podľa ktorej je, s akcentom na výklad predmetného ustanovenia cez doktrínu racionálneho zákonodarcu, potrebné zotrvať na požiadavke výlučnej a samostatnej výzvy banky.

25. Odvolací súd, sumarizujúc vyššie uvedené konštatuje, že skutkové a právne závery, na základe ktorých súd prvej inštancie v merite veci rozhodol boli vecne správne, a preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a zvážení všetkých relevantných skutočností, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil ako vecne správny.

26. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobu súd zamietol v celom rozsahu, procesný úspech v konaní v celom rozsahu prináležal žalovanej, avšak nakoľko súd z obsahu spisu nezistil žiadne trovy konania žalovanej, rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd, s dôrazom na skutočnosť, že žalovaná sa proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania neodvolala, potvrdil i závislý výrok o trovách prvoinštančného konania ako vecne správny.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní vedenom v dôsledku odvolania žalobcu tento nebol úspešný ani čiastočne, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Procesný úspech v odvolacom konaní tak v celom rozsahu prináleží žalovanej. Žalovaná sa však k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadřila, a preto jej v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žalovanej, hoc procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnila a ani jej žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním objektívne nevznikli (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. februára 2018).

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).